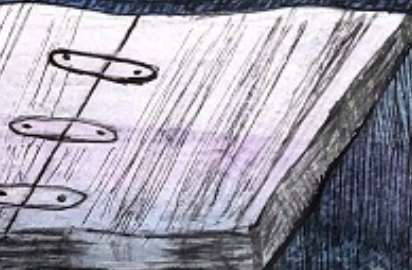

Slagtryk

tidsskrift for
digte &
kortprosa

August 2021

Slagtryk - tidsskrift for
digte og kortprosa

nr. 6 - 2021

Copyright

Forfattere & Slagtryk

Bidragssydere

Emma Bernadette

Tina Frank

Sigrid Langgaard

Mathilda Guldberg Printzlau

Mikkel Vejle

Morten Walther Rasmussen

Forsidekunstner

Jo Borup

Først publiceret

<http://www.slagtryk.dk/category/21-08/>

Udgivet af Kronstork

ISSN

1904-8165

Opsætning

Mau Lindow Tarbensen

Kontakt

sendind@slagtryk.dk

Ansvarshavende redaktion

Olivia Lyhne Broksø

Astrid Kjær Olling

Mau Lindow Tarbensen

Tidsskriftet Slagtryk
er støttet af sine
læsere via Patreon

Tidsskriftet Slagtryk
er støttet af statens
Kunsthøjesterets Littera-
turudvalg

Indholdsfortegnelse

Emma Bernadette	Et digt	s. 2
Tina Frank	Jeg vil ha	s. 3
Sigrid Langgaard	Tre digte	s. 5
Mathilda Guldberg Printzlau	Fire digte fra samling	s. 8
Mikkel Vejle	Fire Rødbydigte	s. 13
Morten Walther Rasmussen	I morgen lyser drømmene	s. 17

Emma Bernadette

Mine fødders flader var ikke længere i kontakt med jorden
De indsamlede sandet på vejen op
Frøs sig livløse på våde sten beklædt med blødt tang
Slugte saltvand ved en fejl
Og det sveg i næsen
Jeg vågnede først da det var overstået
Du kiggede på mig fra strandkanten
Jeg var aldrig kommet i hvis du ikke havde kigget på

Dine øjne har ændret sig
De lyser
Ligesom mine, sagde du
Jeg ved de har ændret sig
Ligesom en humørring
Fordi jeg har prøvet det før

Du elsker at se mig
springe i
Du vasker sandet af mine fødder
Vikler dem ind i et håndklæde i bilen
Du hjælper mig med at få varmen igen
Tæller mine tæer
De er der
Alle sammen
Det er derfor vi tør
Gøre det hele igen

Tina Frank

Jeg vil ha

jeg vil ha min egen grund   mit eget hus   selv i døden   vil jeg ha min egen jord
mindst tre kvadratmeter   mindst tyve år   med mulighed for besøg   sorg gråd
memory lane   jeg vil ha   individuel afgrænsning   jeg vil ha   at præcis
dette hul   skal være mit hul   med min helt egen påskrift   ligesom Liselotte
Hansens sten   nede i venstre hjørne   bag toiletterne   der står   SOVER
KUN   !   jeg elsker det   lige tilpas vanvittigt   jeg vil se godt ud   post
mortem   en sød gammel gartner   fx ved navn Gunnar   skal luge mit bed
smide gamle buketter ud   tænde gravlys hele december   og ikke de der LED lys
nej   jeg holder øje med dig Gunnar   jeg vil blive en god vært   det ved jeg
jeg vil ruske i træerne   lade vinden føre en duft med sig   karakteristisk   et strejf
af kaffe   calvin klein one   majs   jeg vil nå at leje en autocamper   tøffe
rundt på motorvejene   fare vild   i slow motion   forsøge at komme til Alaska
uden nogensinde at krydse Atlanterhavet   hvad siger du Gunnar   vil du med
før du de næste tyve år   skal pleje min grav   med min spøgelseskafeånde   LIGE I
NAKKEN   eller som jeg med min afdøde humor vil sige   LIG I NAKKEN   griner du
Gunnar   tørt   altid knækkende over i et host

jeg vil ha børn Gunnar   det kan jeg mærke   børn der vil stille perleplader med
ubestemmelige strygejernssmeltede dyr på min grav   mange perleplader   måske
også nogle mere ambitiøse   udelukkende med hvide perler   der tydeligvis skal
forestille snefnug   jeg har altid elsket at lege med perler   som barn havde jeg en
rund småkageæske i metal   fyldt til randen   når jeg begravede min hånd i æsken

dykkede ned under overfladen for at finde en sort perle den kildrende fornemmelse
der samtidig var omsluttende når jeg kom til at vælte min perleplade på vej til
strygebrættet alle perlerne spredt ud på gulvet jeg støvsugede dem op
fordi jeg var for arrig til at lave pladen forfra de små klik op gennem
støvsugerstangen nogle gange brugte jeg den lille håndstøvsuger den der hang på
væggen ved siden af radiatoren og blev opladt hele døgnet men som alligevel ikke
kunne støvsuge mere end ti minutter før den langsomme ugidelige summen indtraf
som walkman'ens dybe brummen som mig når jeg spillede fodbold syv
minutters spurt efterfulgt af gelerand hvad med dig Gunnar drømmer du om
at få børn

Sigrid Langgaard

Jeg åbner munden under brusehovedets stråler
til vandet bobler ud over mine læber og løber
i baner ned ad mig, hele tiden dråber der flettes til eller fra
som myrer der graver deres gange i sand
Jeg visker dem ud med håndklædet
stående på skiftende fødder på gulvet
hvor vand skubber vand foran sig i fugerne
Dråberne på vinduet har gadelys i maverne
bliver til lavthængende stjerner
Luften ånder tungere på huden om aftenen
som en velkommen gæst
Døgnet løber som en bølge op ad det næste
Morgen, dagen puster sig stor og kollapser med natten
trækker sig tilbage og afslører en ny morgen
Natten sukker i mig
bevæger sig som luft i et pustet æg
mit åndedræt flyder ud i morgenen som æggeblomme

Pæle i horisonten hvor blå møder blå,
tandstikker der holder himlen fra at falde ned i havet
Jeg er et arrangement af cocktailpølser
Hårene på armene rejser sig som vindmålere
Solen lyser ned gennem den krøllede vandfilm
som Guds hjemmevideo på en projektør
Jeg graver mine gaffeltruckfødder gennem det bløde sand

Vandlinjen under hans knæ
På baglårene
de før krusede hår
vender altid tilbage til hinanden når de bliver våde
putter sig ind til hinanden og huden
Det er ham der har lært mig at svømme og nu står vi bare her
vi har ikke nogen tilstand vi kan befinde os i
hvor det er naturligt at røre hinanden

Togene løber ned ad banegårdens rygrade
et gys der triller over hver hvirvel i sporet
En kontrollørs nøglebundet bliver til en vindklokke i hans hånd
i buksestroppen igen bliver det hoftens boksepude
Jeg kigger mod uret mens han går som en ufrivillig metronom
hver gang et slag når den lille viser rykker sig for anden gang

en mand smider sin cigaret under et tog inden han står på
som om han prøver at tænde op i det
kontrolløren snakker til hans baghoved
slagene stopper, nøgleknockout
og banegården puster toget ud
og indånder det næste

Mathilda Guldberg Printzlau

Fire digte fra samling

lyset
om morgenen

når du går med barnevognen
samler du
kastanjer
de botaniske kæmper
der aldrig før har taget din opmærksomhed

det er dit held
at barnet fødes i september
at temperaturen falder sammen med bladene
og en anelse langsommere end du lærer
en dag du kommer hjem er barnets fingernegle blå
en svag cyanotisk bræmme omkring dets læber
det kunne være sket for jer begge men
det skete for dig

kastanjerne
som du lægger i en krukke i køkkenets vindueskarm
kastanjestablens transformation
først en bjergkædesilhouet i nætternes gadelampelys
dernæst små tørre skaller
under solen
der slæber sig langs tagryggene

du stiller nye krukker frem

meget havde du troet ville blive
uoverskueligt
men ikke antallet af lag at påføre barnet
elefanthue eller den slags man binder under hagen
barnets far

der lægger sin finger mellem folderne i nakken
dig ventende på bedømmelsen
den sidste knap i midten
som I altid er uenige om

barnets kølige udendørssøvn
ind i vinteren ud i foråret
rosetterne af brunlige blomster
det eneste der i sommeren ser ud til allerede at være visnet

barnet ved ikke
at han eksisterer i verden separat fra dig
og derfor kan han ikke interagere med dig

du føler ikke længere
at du er dig selv
men heller ikke rigtigt at du er noget
nyt
det almindelige liv kan ikke hænge sammen
med det
der indeholder barnet

den største uretfærdighed er
at du ikke kan indtræde i moderskabet uden at
tilsidesætte dig selv
i moderskabet kan du ikke medbringe den du
var
aftenen få timer før du fødte
hvor du spiste takeaway som du hentede fordi du havde
lyst
i sofaen fordi du havde lyst
nu for evigt tilpasse dine behov til barnets
spise når barnet spiser
sove når barnet sover
tvinge en symbiose frem gennem vidt forskellige behov
skynde dig at tisse mens barnet græder i tremmesengen
og ham, der siger
jeg er træt
jeg går i seng
er det ok

det var meningen
at barnet skulle udfylde ensomheden

barnets duft om natten dets kropsvarme
dets iver efter at spise
de tunge bleer
barnet ved ikke hvad der findes i verden
udover det I giver

du ved endnu ikke om du elsker barnet
men du føler en dyb trang til at beskytte det

barnet
der nu virkelig er et barn
der nu rejser sig langs væggene
hver dag med et nyt blå mærke
ansigtet flækket midt over
i et manisk grin
over disse nyerhvervede evner
du kan ikke længere løbe fra at han er
et menneske

Mikkel Vejle

Fire Rødbydigte

der er altid mødrene
hernede med ru hænder der lugter af eddike
den ene der sylter drueagurker og
den anden der drukner dræbersnegle
hendes hænder er bløde
fingre i hans nakkehår

drengen sover ovenpå og
de griner
de ryger under emhætten mens opvasken sejler
og de griner så tårerne
triller

rollo i haven der jagter duer til vejrs
hende med røven i vejret
hun planter solsikker
alle frøene bliver spist af kragerne
på nær to

på svensk er en solsikke en
solrose
en gul parabol i
blomsterghetto
som følger solen i jagten på
signal

Morten Walther Rasmussen

I morgen lyser drømmene

Det føles helligt at tale på vej gennem sne der falder.

Du siger, jeg skal lytte til Ian William Craig og til solen.

Vi går ud af byen, hvor livet krølles sammen.

Filtret ind i det uvedkommende slider det sig selv op.

”Desuden kommer vi jo fra havet,” siger du.

En rovfugl cirkler rundt over markerne, den har tabt noget.

Det er tusmørke, og der er ingen ude ved kysten.

Jeg har en fornemmelse af, at vi er de sidste.

Skyerne samler sig over alt der falder.

En stor bevægelse mod jorden.

I nat drømte jeg om en mand med flot hår,
som liggende på siden cyklede i en kasse.
Nu rydder jeg op på skrivebordet.
En mappe med digte fra dengang jeg var seksten.
Senere renser jeg tagrenderne.
Fordi Hawthorne engang har sagt,
at vi bedst registrerer naturen i smug.
Som himmellegemers puslen
bag den fine raslen fra oliventræets blade.
Men også fordi det tit regner.
Jeg anvender et hjemmelavet redskab.
Apollo 13 medbragte jo også en sekstant.
Ikke primært som værn mod våde blade.
Men alligevel.

Jeg har kigget på hækken hele morgenen.
Vi trænger begge til at blive klippet.
Mens vi flytter jord rundt i haven, taler du om en drøm.
Nogen komprimerede mørket til et hårdt stof.
”Man kunne lave knapper af det,” siger du.
Jeg kigger på soklen, der er begyndt at smuldre.
En hemmelighed der har været skjult i os lidt for længe.
Senere opdager jeg vand på vinduespladen igen.
Jeg ruller gardinet ned, men blåligt lys siver ind.
Som om et udrykningskøretøj er på vej.

De små gentagede bevægelser fylder dagen.
Jeg tænker på punkttegninger, mens jeg kanter plænen af.
Og på den store kolibri streget op i jorden i Peru.
I må godt sige, at de her sætninger er nonsens.
I ganske lang tid anede man jo heller ikke
hvad kontinentalpladerne var i stand til.
Engang tog jeg et fotografi af en rød perle.
Noget umærkeligt er først synligt bagefter.
Nu sover jeg, og i morgen lyser drømmene eventuelt.